

# Preek "HOMILIE 5e VASTENZONDAG B 2009"

## HOMILIE 5e VASTENZONDAG B 2009

De tuinlieden zijn dit jaar nog nauwelijks actief geweest. In dit koude en natte weer hebben zij nog geen lentekriebels gevoeld. Hun handen zijn nog niet gaan jeuken. Maar het kraampje met het zaad heeft toch weer op de zaterdagse markt zijn vaste plaats ingenomen. Alle mogelijke zaden voor de tuin zijn er te koop en de echte tuinliefhebber kan er niet langs lopen, zonder even te kijken of hij niet iets nodig heeft. De echte tuinman kijkt verlangend uit naar het moment, dat hij het eerste zaad kan uitstrooien.

Een zaadje is eigenlijk een wonderlijk dingetje. Het ziet er hard en droog uit, maar als het in de grond wordt gelegd, dan gaat het leven. Het zaad gaat kiemen en teert zichzelf op. Zo kan er een nieuw plantje ontstaan. Uit het stervende zaad komt het nieuwe leven voort. Het offert zichzelf op, maar juist daardoor schenkt het nieuw leven. Zo ontspringen er nieuwe krachten. Het zaad ontkiemt, breekt open. Even zovele jonge, nieuwe plantjes ontkiemen. Een wonderlijk proces: sterven om te leven.

Dit beeld van het zaad gebruikt Jezus, als op zekere dag een aantal vreemdelingen naar Jezus vragen en door de apostelen bij Hem worden gebracht. "Wij zouden Jezus graag spreken," was hun wens. Zij hebben de verhalen over Jezus gehoord en nieuwsgierig willen zij wel eens met Hem kennis maken. Het maakt altijd indruk, als je een bekend persoon eens in levende lijve mag zien en meemaken. "Wie is dat, die Jezus van Nazareth?"

Als Jezus deze mensen ontmoet, dan stelt hij zich niet gewoon voor door zijn naam te noemen. Neen, Jezus noemt zijn naam niet, maar hij vertelt iets over wat Hem ten diepste bezig houdt. Hij gaat over tot een merkwaardige beeldspraak: 'Als een graankorrel niet in de akkergrond sterft, blijft hij onvruchtbaar. Maar door te sterven brengt hij rijke vruchten voort.' Het moet voor de mensen als wartaal in de oren geklonken hebben, maar dit beeld drukt uit, hoe Jezus Zijn zending beleeft.

Graag wil ik dit verhelderen aan de hand van een werkelijk gebeurd verhaal. Een kleine 30 jaar geleden vestigde te India een kleine zuster de aandacht van de wereld op zich door de mensen die stervend langs de weg lagen, in een huis te brengen en samen met haar medezusters te verzorgen. Het leverde haar de NOBEL-prijs van de vrede op. Journalisten verdrongen zich vervolgens voor een vraaggesprek. Zo ook een journalist van het Limburgs Dagblad. Na lang wachten lukte het hem om moeder Theresa te ontmoeten. Juist toen hij zijn vragen wilde stellen, zei de zuster. Geen vragen. Als wilt weten wie ik ben, kom dan mee. Zij nam de journalist mee naar een zaal waar rijen mensen op matrassen op de grond lagen. "Hier heb je een schort. Een kom water, een washandje en een handdoek en zeep en ga nu deze rij mensen verzorgen." De opdracht was duidelijk. Kokhalzend begon de journalist aan zijn werk. Maar toen hij een hele rij mensen gewassen had, wist hij wie moeder Theresa was. Hij hoefde geen vragen meer te stellen. Hij had moeder Theresa leren kennen als een vrouw die zich wegcijfert en opoffert.

Wij leren Jezus niet kennen door hem alleen maar vragen te stellen naar zijn leer, naar zijn drijfveer. Dan kunnen wij buitenstaander blijven. Op afstand. Maar wij leren hem pas kennen door Hem na te volgen. Dan leren wij ten diepste wie Jezus is. Hij is degene die zich wegcijfert en opoffert zoals zaad, maar daardoor nieuw leven mogelijk maakt.

Jezus stelt zich voor door te spreken over de graankorrel. Jezus illustreert daarmee zijn gezindheid. Elke graankorrel is een wonder van leven, dat door de techniek nooit nagebootst kan worden. Zo kan liefde nooit mechanisch zijn. De mens die zichzelf geeft, wegcijfert en opoffert zal een nieuwe wereld scheppen met een cultuur van liefde.

Maar wij kunnen het ook omdraaien. Wij kunnen ons opsluiten in onszelf en alle energie verbruiken voor ons eigen voordeel, onze heb-zucht. Wij kunnen bang zijn dat anderen van ons profiteren, bang dat onze zekerheden uit handen worden genomen. Wij klampen ons vast aan ons eigen leven en wij isoleren onszelf. Maar zo levert ons leven niets op en voegen wij niets toe aan een betere wereld.

Vreemdelingen wilden Jezus ontmoeten. Deze ontmoeting werd een levensles. Jezus zien en kennen vraagt onontkoombaar, dat wij gaan staan waar Jezus stond en dat wij ons zijn gezindheid van offerbereidheid eigen maken. Niet voor onszelf kiezend, opdat een ander gelukkig wordt en opdat deze wereld beter wordt. Durven wij deze ontmoeting aan?  
Amen.